

Sygn. akt I CNP 2/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

ze skargi J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt
XXIII Ga (...), wydanego w sprawie
z powództwa J. P.
przeciwko P. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda J. P. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 października 2012 r., w którym Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo o zasądzenie od „P”. sp. z o.o. w W. kwoty 2091 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 25% w skali roku za okres od 18 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Powód będący radcą prawnym w dniu 12 lipca 2016 r. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się.

Od zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji nie przysługiwał żaden zwyczajny środek zaskarżenia, a więc orzeczenie to uprawomocniło się w chwili jego wydania, tj. dnia 9 lipca 2014 r.

Skarga powoda została wniesiona w dniu 12 lipca 2016 r., a zatem po upływie dwuletniego terminu. Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku po upływie ustawowego terminu uzasadniało jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.